

K analýze zásobovacího systému

Současný ozbrojený zápas se v podstatě rozpadá do dvou základních, vzájemně se ovlivňujících částí — na vlastní bojovou činnost a na její všestranné zabezpečení.

Ozbrojené síly jsou systém, který působí na obdobný systém protivníka tím, že se snaží rozrušit jeho stabilitu. Tuto funkci plní prostřednictvím bojové činnosti. Míra lability je přímo úměrná množství zničené živé síly, bojové techniky a materiálu. Při tomto vzájemném působení dochází k opotřebování a ničení živé síly, bojové techniky a materiálu a je nutné je nahrazovat, doplňovat a opravovat.

Všestranné týlové zabezpečení ozbrojeného zápasu řídí a uskutečňují orgány, které ve svém souhrnu tvoří tyl. Specifikou nezbytnosti této činnosti je dána oprávněnost podsystému týlového zabezpečení v systému ozbrojených sil. Tyl můžeme charakterizovat jako zvláštní, od jiných sfér odlišný jednotný podsystém, jehož funkčním určením je realizace týlového zabezpečení pomocí řady nižších podsystémů — materiálního, zdravotnického, technického zabezpečení a dopravy. K uvedeným nižším týlovým podsystémům přistupují některé další podsystémy nižšího řádu, jako např. veterinární, finanční a některé činnosti vyplývající z dočasných úkolů, jako jsou kořistní služba, odsun zajatců atd.

Z charakteru soudobého boje a operace vyplývají dále také tyto prvotní požadavky na celý podsystém týlového zabezpečení:

- optimální stupeň zabezpečení materiálem a jeho vhodné rozložení;
- efektivní systém přísunu zabezpečující pohyblivost a možnost manévru;

— nároky na počet dopravních prostředků;

— vysoká odolnost týlu, zejména podsystému dopravy;

— nové prostředky likvidace zdravotnických a technických ztrát;

— nové způsoby a metody velení týlu.*)

Za druhořadé potom považujeme konkrétní možnosti realizace těchto požadavků podsystémem.**)

Z těchto požadavků je zřejmé, že zásobovací činnost musí být dokonale připravena a rozpracována předem, tedy již v míru.

Nadstavbovou oblast týlu tvoří jeho řídící orgány pro podsystémy a nižší podsystémy a k zabezpečení vlastní činnosti týlu (obrana a ochrana, průzkum atd.). Vlastní úkoly týlu plní pouze základní podsystémy, při čemž doprava spolu s oblastí organizace týlu vytváří podmínky k jejich realizaci v procesu materiálního zásobování.

Materiální zásobování můžeme charakterizovat jako ekonomickou činnost, která zajišťuje tvorbu zásob, organizuje jejich rozdělování a doplňování. Obsahem tohoto pojmu je řada dílčích činností, jako např.

- globální stanovení potřeby;
- rozložení spotřeby podle období a operačních směrů;
- bilancování zásob spotřeby, možností přísunu a odsunů;

*) V této části použili jsme materiály MNO-HT „Rozbor týlového zabezpečení vojsk polního sledu velení“

**) Pro takto stanovenou hierarchii není rozhodující jaká je praxe, protože jde o výzkum. Zdůrazňujeme, že toto se nevztahuje na praktickou realizaci

— manévr materiálními prostředky;
— centrální využívání dopravních prostředků.

Je-li materiální zásobování takto vymezeno, je zřejmé, že je integrujícím prvkem celého pod systému týlového zabezpečení. Dále do pojmu materiálního zásobování je nutné zahrnout výrobu (zejména potravin a přípravu stravy), opravy materiálu a bojové techniky většího rozsahu, které jsou součástí nižších pod systémů týlového zabezpečení. Determinujícím faktorem materiálního zásobování jsou požadavky spotřebitele k úhradě spotřebovaného materiálu. Dané požadavky rozhodujícím způsobem určují chování celého pod systému týlového zabezpečení bojové činnosti vojsk. Limitujícím faktorem materiálního zásobování jsou dále charakteristické rysy bojové a operační činnosti, zejména jejich manévrovost, prostorový a časový rozmach.

Materiální zásobování je tedy složitý, různorodý a dynamický proces, který je podmíněn řadou faktorů operačně taktického a ekonomického charakteru.

Na základě nejnovějších poznatků z teorie ozbrojeného zápasu a s přihlédnutím k historickým zkušenostem, jsou stanoveny doktrinární zásady, podle nichž realizujeme zásobování a které můžeme nejlépe nazvat zásobovací systém.^{***} Materiální prostředky jsou tedy jedním z nejdůležitějších existencních základů vojsk. Uspokojování materiálních potřeb realizuje zásobování v určitém zásobovacím systému.

„Pod pojmem zásobovací systém máme na mysli soustavu sil a prostředků, propojených specifickými komunikačními spoji, uskupených podle určitého zámyslu [strategické koncepce] k racionálnímu plnění úkolů — zajištění odpovídajícího toku materiálních prostředků“. Tato definice odpovídá na otázku co je zásobovací systém, avšak neodpovídá na otázku, jaká je jeho funkce. Lapidárně lze odpovědět, že funkcí zásobovacího systému je zásobování, tedy ona konkrétní realizace doktrinárních a teoretických zásad, prostřednictvím nichž je ve třech fázích — tvorbě zásob, rozdělování a doplňování — uspokojována potřeba vojsk. To je problém, kterým se hodláme zabývat. Než přistoupíme ke konkrétnímu rozboru, zmíníme se o současném stavu.

^{***} Považujeme za nejvhodnější název. Systém a pod systém jsou relativní pojmy a proto jsou vždy definovány ve vztahu k něčemu. Nutnost tohoto pojmu a jeho funkční adekvátnost s pojmem zásobování vyplývá z další definice

Současný stav víceméně přesně charakterizuje kritika a široká diskuse okolo současného zásobovacího systému. Z mnoha si dovolueme citovat: „Současný systém organizace přísunu umožňuje využívat dopravní prostředky ze 40—50 %, přičemž nedovoluje toto procento dále zvýšit. Limitující prvek, který zpomaluje tempo přísunu je současný zásobovací systém, který si vynucuje téměř 100% překládání všeho přísunovaného materiálu na všech zásobovacích stupních, což vede ke snižování celkového objemu přísunu. V důsledku toho v průběhu a na konci operace klesají zásoby v rámci frontu na 70—80 % a vojskové zásoby na 40—60 % předepsaných zásob.“[†]

Obdobná kritika byla vznesena při rozboru materiálního zabezpečení z hlediska jednotlivých druhů materiálů. Armáda je zabezpečena velmi nerovnoměrně. U některých druhů materiálu jsou zásoby i na stovky dní a u jiných pouze na několik dní.

Domníváme se, že tato kritika je v mnoha směrech oprávněná. Studium jednotlivých kritických připomínek nás však přivedlo k závěru, že nejsou podloženy hlubokým komplexním rozberem, ale pouze negativními zkušenostmi jednotlivců.

Dovolte nám proto poukázat na některé další negativní jevy, které zdůrazňují nutnost komplexního zkoumání týlového zabezpečení. Nejen že oblast týlového zabezpečení není komplexně zkoumána, ale ani mnohé správné teoretické závěry nejsou odpovídajícím způsobem aplikovány, nebo dále teoreticky rozpracovány.

Např. správný teoretický závěr o ohledně nutném rozvoji obslužné sféry je pouze konstatován bez aplikace do teorie ozbrojeného zápasu. Aplikace do teorie ozbrojeného zápasu by však měla být předpokladem konkrétní realizace.

Z obecného hlediska obdobou tohoto problému je další teoretický správný závěr, který není dále rozpracován o dnes již historickém dělení armády podle druhů vojsk, jak o tom hovoří plukovník ing. Machulda, CSc. ve svém článku ve Sborníku týlu.^{**} Souhlasíme s jeho názorem, že na praktickou realizaci strukturálních změn dosud nenastal čas, ale přesto se domníváme, že už nyní je nutné věnovat pozornost rozpracování teo-

[†] Viz „Rozbor týlového zabezpečení vojsk polního sledu velení“ — Čj. 016200/34 — HT/67

^{**} Sborník týlu č. 1/88

retických zásad výstavby armády a tím i týlu z přísně funkčního hlediska.

Druhou a neméně podstatnou část teoretických závěrů, které nejsou odpovídajícím způsobem aplikovány, tvoří úvahy a zdůrazňování některých skutečností, které nejsou podle našeho názoru tak podstatné.

Především jde o celou jednu sféru v zásobovacím procesu, kterou můžeme souhrnně nazvat rozdělováním, v níž jednu z rozhodujících rolí hraje manipulace s materiálem. Máme za to, že manipulace s materiálem se stala v úvahách a na konci i v realizaci cílem a nikoliv prostředkem zabezpečení požadavků spotřebitele. Takové posunutí cíle je v našem případě zkoumání možností mechanizace i v případech, kde to není nutné. Mechanizace ložných prací je v současné době vydávána za jeden z hlavních prostředků urychlení toku zásob, což je podle našeho názoru nesporné. **Z principiálního hlediska je však nutné budovat takový systém, kde podíl ložných operací a tedy i podíl mechanizace bude snížen na nejnížší míru.**

Kromě správných teoretických závěrů, které nejsou odpovídajícím způsobem rozpracovány a ani aplikovány, existují ještě další závažné otázky, které teorie vůbec neřeší, ač se v praxi projevují značně rozporně. V této souvislosti jde především o vliv nových technických prostředků, jejichž zavádění do armády často naráží na nepřipravenost teorie. Nejde o specifický problém armády, ale o problém všeobecný, který můžeme nazvat „bojem nového se starým“.

Jedním z příkladů tohoto obecně nastíněného problému v konkrétní činnosti týlu může být skladová činnost, která je stále ještě chápána jako příjem, obsluha, třídění, kompletace, evidence a účtování materiálu, jeho příprava k přisunu, či odběru. Při současném úplném vybavení skladů dopravními prostředky takto realizovaná činnost skladu vede zcela zákonitě k rozporu mezi zastaralým stacionárním pojetím a mezi požadovanou dynamikou činnosti skladu. Materiál je potom skladován kratší nebo delší dobu neefektivně na dopravních prostředcích, které v důsledku toho nemohou být použity vhodněji, což je jedna z příčin nepružnosti zásobovacího systému. Domníváme se, že vyřešením tohoto problému je možné získat rozhodující časové rezervy ke zrychlení toku zásob a tím umožnit snižování kapacity skladů.

Mnoho teoretických názorů i zkušeností z praxe ovlivňuje doktrinální zásady činnosti týlu v poli. To je dáno

objektivně. V této souvislosti však některá kritéria nejsou adekvátně přenášena z mírové praxe do válečných podmínek. Mezi ně patří i hlediska hospodárnosti. Uvažovat v těchto kategoriích v podmínkách ozbrojeného zápasu je neologické. Je zřejmé, že nad ekonomickým hlediskem efektivnosti převládá hledisko funkční, tedy konkrétní splnění úkolů a hledisko hospodárnosti je převážně druhořadé a vždy by mělo být posuzováno jen ve vztahu k plněnému úkolu.

Při posuzování některých jevů v oblasti řízení týlového zabezpečení je nutné zachovat určitou proporcionalitu mezi centralizací a decentralizací. Výhody a nevýhody jsou obecně známé a není nutné je zde rozebírat. Nemyslíme, že jednostranná snaha po tuhé centralizaci má své oprávnění z hlediska charakteristiky ozbrojeného zápasu. Zvolený systém zásobování musí umožňovat optimální využití výhod jak centralizace, tak i decentralizace.

Několik kritických připomínek k současnému stavu naznačuje do jaké míry mohou být obecně platné závěry ovlivněny subjektivními hledisky. Vyloučit, nebo snížit vliv subjektivismu předpokládá komplexně zkoumat celý zásobovací proces a s tím pochopitelně všechny jevy a procesy působící v podsystemu týlového zabezpečení, pomocí adekvátní metody zkoumání. Máme za to, že taková ucelená metoda dosud rozpracována není a naší snahou v další části bude tuto metodu najít a s ní se dopracovat k pozitivním výsledkům. Z tohoto hlediska nechť je naše snaha posuzována.

Mnohé z toho, co jsme již uvedli, podtrhuje výrazně skutečnost, že rozhodujícím a prvotním kritériem tvorby zásobovacího systému je velikost spotřeby materiálu v boji a operaci. Bez důkladné znalosti spotřeby není možno řešit další problémy týlového zabezpečení ať už z oblasti organizace nebo velení.

Na základě studia této problematiky jsme dospěli k závěru, že i zde jsou různé a zatím ne do hloubky řešené problémy. K demonstrování tohoto tvrzení nám dovoďte citovat předpis Oper-1-3, který stanoví, čím je dána potřeba materiálu:

- charakterem a rozmachem předpokládané operace (bojové činnosti);
- úkoly vojsk;
- množstvím a technickým stavem výzbroje a techniky;
- využitím této techniky a jinými konkrétními podmínkami jako např. nařízeními o normách spotřeby, výši zásob při za-

hájení a na konci operace (boje), počtem osob svazů, platnými zásobovacími normami.

Znění citovaného článku předpisu ve své první části je v podstatě správné. Přesto však samotná znalost těchto informací neumožňuje objektivně určit velikost spotřeby materiálu. Citované „jiné konkrétní podmínky“, kromě počtu osob neovlivňují velikost spotřeby, ale jsou sekundární a vyplývají z předcházejících, při čemž některé, ne nepodstatné vlivy, jako úroveň řízení bojové připravenosti vojsk, případně další, nejsou brány v úvahu.

Vzhledem k používaným pojmům považujeme za nutné objasnit jejich význam a vztah v nejobecnější rovině. **Potřebu** chápeme jako předpokládanou spotřebu. **Normu spotřeby** jako potřebu stanovenou nadřazeným, při čemž je žádoucí, aby byla s největší možnou pravděpodobností stejná, nebo vyšší než skutečná spotřeba.

Dosud byly a stále ještě jsou normy spotřeby materiálu stanovovány na základě zkušeností Rudé armády ze závěrečných operací druhé světové války a s přihlédnutím ke kvalitativním změnám ve vedení ozbrojeného zápasu, ke kterým došlo od konce této války. V zachování proporcionality objektivního hodnocení zkušeností a odpovídajících změn, spočívá podle našeho názoru základní problém spotřeby. Historické zkušenosti jsou dány objektivně, ale jejich míra vlivu klesá, úměrně s časem. V interpretaci kvalitativních změn rozvoje vojenství je v důsledku nedostatečného rozpracování metod zkoumání mnoho subjektivismu, který se tudíž projevuje i při určování norem spotřeby. Nebezpečí mylného stanovení norem spotřeby je o to větší, že nejde pouze o uspokojení, či neuspokojení finálního spotřebitele, ale jde o celý komplex zásadních problémů, pro které jsou normy spotřeby rozhodující.

Na základě norem spotřeby a s přihlédnutím k dalším požadavkům je stanovována struktura a výše zásob na jednotlivých stupních, jako určité optimum pro zásobovací systém. Současně s touto tvorbou zásob, které bude schopen zásobovací systém doplňovat a obnovovat by měla být vytvářena odpovídající organizační struktura týlových svazků, útvarů, jednotek a zařízení.

Po vytvoření pohyblivých zásob a organizační struktury týlu, by se měla organizačně připravit zásobovací činnost systému a k němu odpovídající druhy zabezpečení, podílejší se na zásobovací činnosti a jejím zabezpečení. Toto je logická posloupnost tvorby zásobovacího systému.

Vytvořená struktura potom jednoznačně určuje kvantitu a kvalitu řídicích orgánů. Vezmeme-li v úvahu zkušenosti z oboru řízení výroby, kde v důsledku špatného řízení vznikají značné, až 90% ztráty a pouze předpokládáme jistou analogii při řízení týlu, potom tyto ztráty se musí nutně stát předmětem naší pozornosti.

Projevuje-li se tedy příliš mnoho subjektivismu při určování norem spotřeby, potom z naznačeného zcela logicky vyplývá, že tento subjektivismus prolíná celým zásobovacím systémem, v důsledku čehož je celý systém silně labilní. Jedině pomocí adekvátní metody zkoumání jeví a procesů zásobovacího systému, jejímž výsledkem budou obecně platné závěry, můžeme tuto labilitu změnit.

Máme-li zkoumat zákonitosti zásobovacího procesu a v něm velikost spotřeby ve vzájemné závislosti, je zřejmé, že jsou k tomu velmi omezené možnosti a v podstatě je to možné pouze při cvičeních. Modely bojové činnosti, jakými cvičení všeho druhu jsou, jsou sice dosud nedokonalé, ale poskytují prakticky jedinou možnost ověření údajů. Kromě toho u některých materiálů se na cvičeních zvyšuje míra přiblížení k reálným hodnotám. Vycházíme z předpokladu, že ve cvičeních jsou zakotveny nejnovější názory na způsob vedení bojové činnosti a tudíž i na velikost norem spotřeby. S prohlubujícím se vědeckým poznáním na poli teorie ozbrojeného zápasu se bude projevovat vyšší kvalita i při zpracování cvičení a tím i hodnocení věrohodnosti norem spotřeby.

Relativní míra objektivnosti výsledků analýzy spotřeby materiálu by byla s konečnou platností ověřena až v praxi, to je v podmínkách vedení ozbrojeného zápasu.

Na základě získaných zkušeností dospěli jsme k závěru, že nejvhodnější metodou zkoumání je systémová analýza, spolu se statistickým zkoumáním jeví a procesů. Systémová analýza, vhodná pro celý zásobovací systém, předpokládá stanovit kritéria ovlivňující zásobovací proces, roztrždit je podle důležitosti a za pomoci následného statistického zkoumání zjistit míru závislosti a určit jejich návaznost a podmíněnost. Vytypovaná kritéria budou mít nutně hypotetický charakter a oprávněnost jejich stanovení bude potvrzena, eventuálně popřena výsledky statistického šetření. Z nastíněné metody je zřejmé, že nepůjde o jednorázovou akci, od které bychom obratem mohli očekávat výsledek, nýbrž půjde o dlouhodobý proces obecného charakteru, který bude podléhat také vývojovým změnám.

Zásobovací systém v poli můžeme podle funkčního hlediska rozdělit na dvě základní složky:

- zdroje materiálních prostředků;
- dopravu, pouze její část, která bezprostředně realizuje pohyb materiálních prostředků mezi zdrojem a spotřebitelem.

Spotřeba jako výchozí bod ke zkoumání norem spotřeby je jednoznačně determinována požadavky spotřebitele, které jsou kategorickým imperativem veškeré činnosti týlu. Specifické podmínky boje a operace mění však natolik charakter spotřebitele, že musí být zkoumán jako samostatný fenomén.

Při analýze spotřeby materiálu je nutné začít právě u individuálního spotřebitele a komplexně zhodnotit jeho funkci, charakter a vlivy působící na velikost jeho spotřeby. U spotřebitele je nutné zhodnotit:

- jeho funkci, úlohu a místo při vedení boje (operace) a jeho možnosti (zde odhalit míru jeho zatížení);
- vliv činnosti nepřítelů, množství jeho bojové techniky, zbraní, vojáků a jeho způsob vedení bojové činnosti;
- vliv prostředí na jeho funkci a na možnosti.

Míru těchto vlivů nám pomůže určit statistické pozorování a vyhodnocování. Výsledky statistického zkoumání je však nutné považovat za údaje, které by měly pravděpodobnostní charakter a byly by relativně objektivní.

Na základě tohoto rozboru by měla být stanovena výše zásob u muže, zbraně, vozidla, stroje s přihlédnutím k operačně taktickým požadavkům k zajištění relativní samostatnosti spotřebitele, jeho pohyblivosti a manévru při vedení boje.

Ke stanovení výše zásob je nutné stanovit množství přisunovaného materiálu v určitých časových lhůtách nadřazeným zásobovacím stupněm podle vzdálenosti a při tom vzít v úvahu délku nepřetržitého vedení bojové činnosti těmito individuálními prostředky.

Vypočtená výše zásob, nakonec i jejich vnitřní struktura u individuálního spotřebitele, musí být vždy a ve všech systémech redukována podle výsledků (koeficientů), jež dává tok zásob.

Takto v hrubých rysech nastíněné hodnocení individuálního spotřebitele musí být uskutečněno ve všech druzích a v celém sortimentu materiálu.

Sledování spotřeby materiálu u muže, zbraně, vozidla, stroje je nezbytným a prvotním předpokladem zkoumání spotřeby materiálu u organických jednotek.

Výzkum vlivů působících na velikost spotřeby organických celků by měl být

obdobou rozboru u individuálního spotřebitele. Bylo by mylné se domnívat, že tento výzkum je zbytečný, poněvadž velikost spotřeby těchto celků bude snad pouhým aritmetickým součtem spotřeb individuálních. Na každém stupni je velikost spotřeby ovlivňována faktory, které sice mají společného jmenovatele, ale ve svém důsledku působí značně rozporně a proto je nutné zkoumat komplexního spotřebitele.

Rozhodujícím faktorem určujícím velikost spotřeby je nepřítel, jeho síly a prostředky, možnosti, schopnosti, způsob vedení bojové činnosti, rozsah aplikace vědecko-technické revoluce, tedy stupeň rozvoje jeho vojenské vědy. To je zcela objektivní faktor, který můžeme ovlivnit teprve v průběhu boje, a pouze těmi materiálními prostředky, jejichž spotřeba by měla být předmětem tohoto zkoumání.

Ve druhém pořadí jsou to naše vlastní síly, prostředky a schopnosti hodnocené obdobným způsobem jako u nepřítelů. Tyto objektivní podmínky budou ovlivňovány a doplňovány i podmínkami subjektivními, za které pokládáme zejména úroveň řízení a velení zainteresovaných sil a prostředků. Velikost a uskupení těchto sil a prostředků i při naší iniciativě je určováno možnostmi nepřítelů.

Je tedy zřejmé, že půže o výzkum chování dvou dynamických soustav, dvou reálných výsledných složitých sil — ve vzájemném působení.

K těmto otázkám přistupují možnosti našeho zásobovacího systému, které jsou omezujícími podmínkami původních požadavků komplexního spotřebitele. Také toto jsou v podstatě objektivní podmínky, které jsou dány v určité fázi boje (operace). Objektivní podmínky jsou bezesporu základní a určující. Za subjektivní podmínky můžeme rovněž považovat v zásobovacím procesu úroveň ovládnutí zásobovacího systému — velení. Úroveň a kvalita velení může v realizaci materiálního toku zásob buď optimálně využít všechny objektivní podmínky, nebo je využívat částečně, při čemž některé mohou být využity více, jiné méně. Předpokládáme, že objektivní a subjektivní podmínky ovlivňující spotřebitele (individuálního i komplexního) a také celý zásobovací systém působí v dialektické jednotě, ve vzájemné návaznosti, podmíněnosti a rozpornosti.

V jakém rozsahu a do jaké hloubky by mělo probíhat zkoumání velikosti spotřeby můžeme ukázat na příkladu dvou základních druhů materiálů, munice a PHM. Konkrétní faktory, na kterých závisí velikost spotřeby munice jsou:

- způsob vedení operace (bojové činnosti) s jadernými zbraněmi a bez nich;

— síly a prostředky nepřítelů při zahájení operace (bojové činnosti) a v jejím průběhu;

— způsob vedení bojové činnosti nepřítelů;

— úkol, síly a prostředky vlastních vojsk;

— úkoly, které budou plnit RVD a letecká jaderná nebo chemická munice;

— požadovaný stupeň ničení nepřátelských cílů;

— palebné úkoly, které bude řešit nadřízený stupeň, tedy jiný článek — prvek v systému palby;

— charakter bojiště, jeho příprava;

— technická a technologická stránka použitých prostředků;

— úroveň vycvičenosti obsluh technických prostředků;

— úroveň velení dělostřeleckým jednotkám, útvarům, svazkům a konkrétní řízení palby;

U PHM závisí spotřeba v boji a operaci zejména na

— celkovém charakteru bojové činnosti (s JZ nebo bez JZ) a použití, či nepoužití ostatních prostředků ZHN;

— druhu operace (bojové činnosti);

— bojovém úkolu (hloubka, šířka, tempo);

— složení vlastních vojsk (počty motorové techniky);

— její technické úrovni;

— terénu, stavu a druhu silnic;

— roční a denní době;

— počasí;

— dokonalosti techniky (spotřebičů), stejně jako na odpovídajících parametrech vlastních PH, zvláště maziv;

— úrovní velení a řízení;

— stupni vycvičenosti obsluh.

Předpokládáme, že rozbor spotřeby jednotlivých druhů materiálu by prováděl odborník-specialista. Teprve na tento rozbor by navazoval rozbor komplexní, o kte-

rý bychom měli z hlediska všetýlového usilovat.

Pro komplexní analýzu vlivů na velikost spotřeby je nutné jejich obecné dělení hlouběji konkretizovat a seřadit tak, abychom je mohli statisticky sledovat a pochycovat.

Výsledný efekt tohoto zkoumání by spočíval v relativní objektivnosti a závěry by musely být přehodnocovány podle vývoje tak, aby se maximálně blížily stavu, který by odpovídal konkrétním potřebám ozbrojeného zápasu.

Také nikterak nevylučujeme, ale naopak předpokládáme, že celá analýza by musela být uskutečňována s daleko větší intenzitou již od prvních dnů války na zcela konkrétních údajích.

Nepředpokládáme také, že by bylo možné touto metodou získané závěry realizovat bez dalšího ověření v praxi. Metoda, v našem případě konkrétně zaměřená do sféry spotřeby materiálu, je současně základem (získává statistické údaje) pro simulaci jednotlivých modelů zásobovací činnosti. A teprve po ověření její funkce na modelu je možné přistoupit k realizaci v podmínkách armády. Použití samostatných počítačů v řízení zásobovací činnosti předpokládá předcházející shromáždění odpovídajících statistických údajů pro jejich práci.

* * *

Tento článek má diskusní charakter a ani zdaleka nevyčerpává problematiku nejen zásobovacího systému jako celku, ale ani jeho dílčí část, byť podstatnou — tj. stanovení norem spotřeby materiálu. Ukázali jsme pouze možnost na co navázat, kde a jakým způsobem začít, jak průběžně pokračovat při řešení problematiky, tak závažné nejen pro věc samotnou, ale i k řešení dalších otázek týlového zabezpečení vojsk, které by z ní měly vycházet.